

Peters julekalender

*24 små fortællinger fra min barndom
1959*

18. DECEMBER

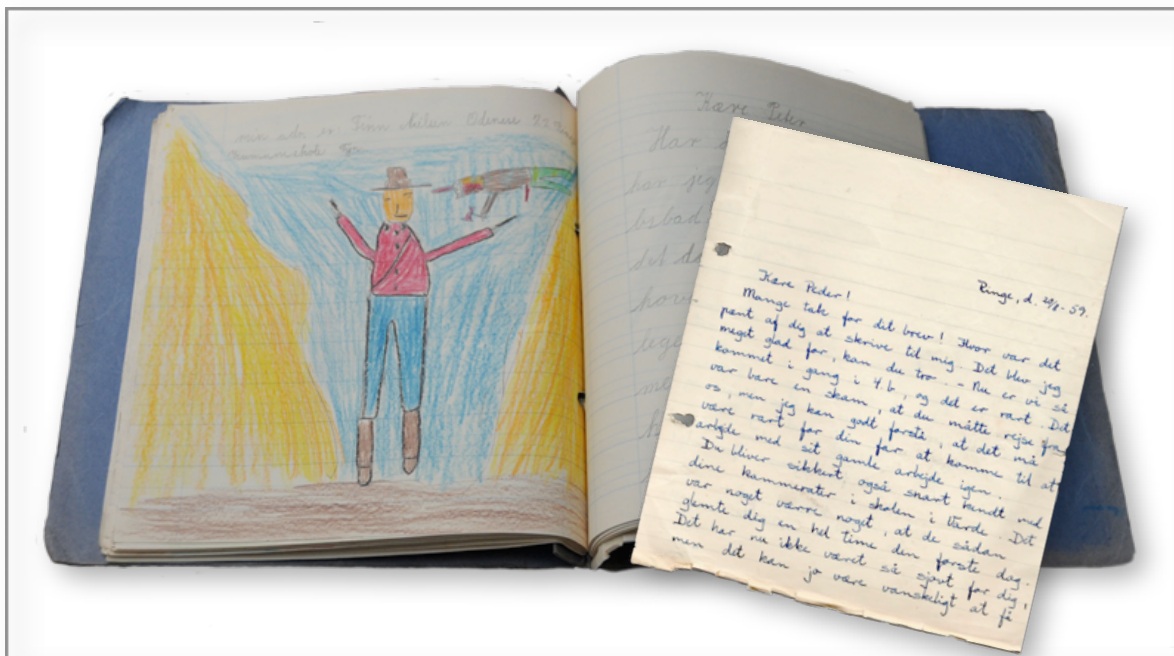
MOR FÅR ARBEJDE

Der er sket noget fantastisk. Mor har fået arbejde.

Da jeg kom hjem fra skole i dag, fortalte mor, at hun skulle være afløser i et mejeriudsalg. Hende, der har det, er blevet syg. Det er længe siden, mor har været så glad.

- Bare jeg nu ka' klare det. Jeg har jo aldrig prøvet at stå i butik før.
- Det kan du helt sikkert mor, og jeg krammer hende, for jeg er osse blevet glad. Jeg får en dejlig fornemmelse i maven.

Mor skal allerede starte i morgen.

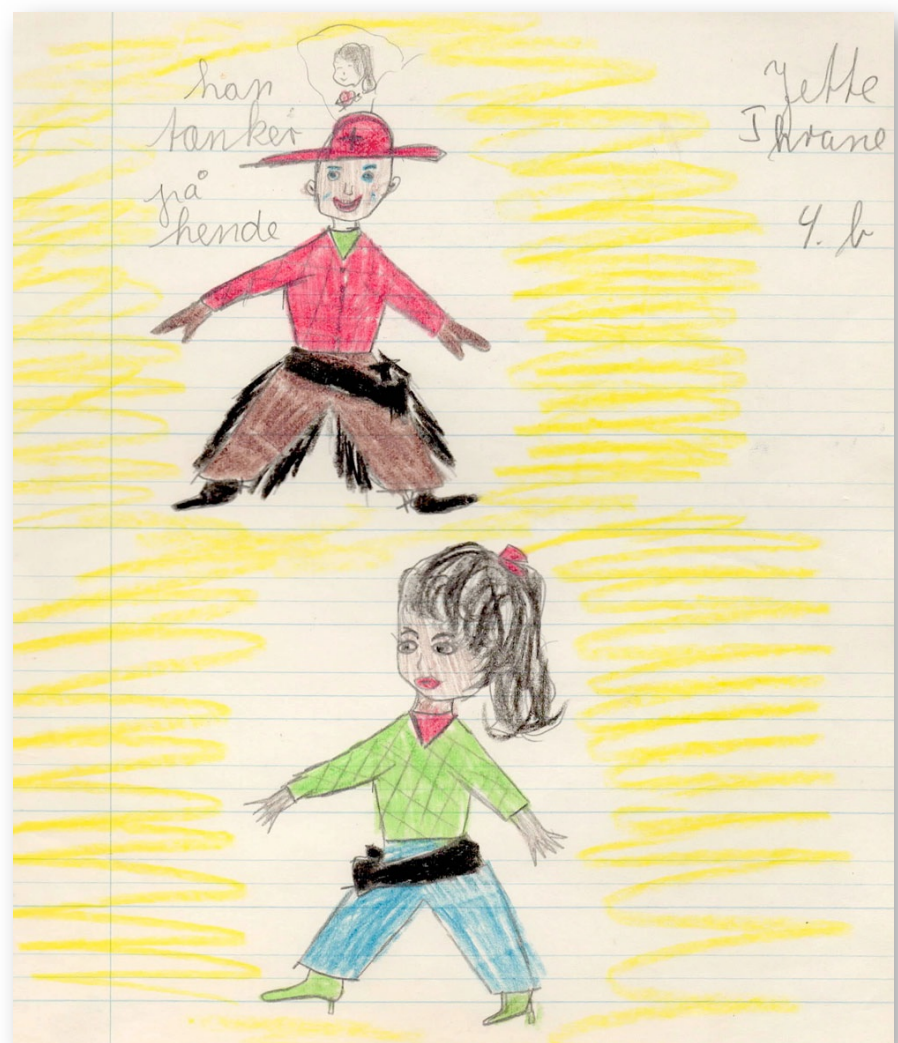
- Der er for resten kommet noget til dig med posten, sir' mor - det er en lille pakke, som ligger på bordet.

Jeg skynder mig hen til bordet og ser, at der ligger en lille pakke, hvor der uden på står: "Til

Peder Lehrmann

Johansen". Hvem mon dog har sendt en pakke til mig? Som afsender står: Cecilie la Cour, Ringe. Det er min gamle klasselærerinde, hvad mon hun sender til mig? Jeg flår papiret af og står så med en lille mappe og et brev i hånden. Jeg kigger på brevet først. Jeg havde godt nok skrevet et brev til frk. la Cour en af de første dage, jeg var startet i skolen, men jeg bliver alligevel overrasket over, at hun nu skriver til mig. Jeg sætter mig hen til bordet og begynder at læse. Hun skriver, at jeg nok skal blive glad for at gå på skolen, selv om den er meget stor.

Det var sikkert osse grunden til, at de glemte mig den første dag, skriver hun. Længere nede i brevet skriver hun osse, at hun synes, det er godt for far, at han nu kan arbejde med sit gamle fag igen. Til sidst skriver hun, at hun har fået alle i min gamle klasse til at skrive en lille hilsen til mig, og lave en tegning. Jeg skynder mig at hente den lille mappe, som var med i pakken, og begynder at bladere i den. Det er rigtigt nok. Alle har skrevet en lille hilsen til mig, selv om de næsten skriver det samme allesammen, er jeg meget glad for dem. Finn skriver, at han er i friluftsbadet næsten hver dag, og han nu kan springe ud fra eneren.

De har alle lavet nogle flotte tegninger til mig. Henry har tegnet sin cowboy, som han plejer. Der er i det hele taget mange, der tegner noget om cowboydere osse pigerne. Jeg bladrer videre i hæftet. Hvad mon Jette har skrevet? Jeg finder hurtigt hendes brev og tegning. Hun skriver ikke noget særligt. De er kommet op i en ny klasse, har fået en ny lærerinde, frk. Møller Pedersen og skriver så til sidst, at jeg må ha' det godt i Varde. Jeg bliver lidt underlig, da jeg ser hendes tegning. Hun har tegnet en cowboypige og en cowboydreng. Ved cowboydrengen har hun tegnet en lille boble, hvor hun har skrevet: han tænker på hende. Er det mig, hun har tegnet? Er det mig, som er cowboydrengen og hende der er cowboypigen? Jeg får det helt underligt. Er både glad, men bliver osse lidt ked af det. Tænk, hvis jeg stadig gik i skolen i Ringe, så må Jette jo tro, at jeg godt kunne li' hende, når jeg går og tænker på hende. Hun kan garanteret osse li' mig, hvorfor ville hun ellers ha' lavet sådan en tegning.

Jeg lægger hæftet fra mig, sidder stille og kigger fjernt ud af vinduet.

- Er der noget i vejen?

Det er mor, der står bag mig.

- Nej, nej. Der er ikke noget.

- Jeg synes, det er flot, fortsætter mor, af Cecilie la Cour sådan har skrevet til dig, og at hun har fået dine gamle klassekammerater til at skrive og tegne, synes du ikke?

- Jo.

- Blir' du lidt ked af det? Det ska' du ikke. Du får med tiden osse kammerater her i Varde.

Det har hun sikkert ret i, men lige nu ville jeg bare så gerne stadig bo i Ringe. Tilbage til alt det, jeg kendte og ikke som nu, hvor det hele er nyt.

Jeg prøver at smile.

- Det er i hvert fald godt, at du har fået arbejde.

- Ja, det var lige det, der skulle til. Jeg var ved at blive tosset af, at gå her i lejligheden uden at ha' noget rigtigt at lave. Du skal se, det hele blir' sikkert rigtigt godt, nu må vi bare holde ud til huset er færdigt, ikke?

Jeg kigger op på mor og smiler. Jo, det skal nok blive godt engang.

Nu skal du passe på, at det ikke blir' noget sentimentalt pladder, du skriver. Sådan var det jo ikke. Du blev rigtig glad for hæftet fra Ringe og glad for at mor fik arbejde. Så hold lige op med det klynkeri.

Jamen, var jeg slet ikke ked af det?

Ikke så vidt jeg kan huske.

Ja, så overdriver jeg måske lidt.

- 0 -

Cecilia la Cour

For mig blev Cecilia la Cour en måde at holde forbindelsen ved lige til "det tabte land", som jeg åbenbart havde behov for. Så sent som i 1961 får jeg det sidste julekort fra hende, hvilket jo må have betydet, at jeg har skrevet til hende.

Hun var en lærer, som vidste, hvor meget det betød for en dreng, som havde fået sine rødder rykket op, (nu bliver det vist for sentimentalt igen) og gav sig tid til lige at skrive et par ord til mig.

